

# GUELMINO SÁNDOR VERSEI

## METRIKUS BUKOLIKA

Imbolyognak még a dombok mellén lengedező lombok,  
int a cserje köpenyével, levelén az alkony kékell,  
s cserepekre tört sugárba itt-ott megrebbenő árva  
pici madár felröpül.

Megvackol az újabb este, kinyúlik szép árnyékteste  
macskás-meleg odaliszknak, mint amikor birslét isznak  
baldachinos ágy tövében, s akire a sors jut éppen,  
hús selymét az ejti el.

Titokzatos messzi kelet tánra perdül a tó felett,  
láthatatlan léptek nyomát féltékenyen őrzi a nád,  
s míg a színnek színe elfogy, lassan megfeledkezem, hogy  
költeménybe kezdtem én;

mert varázsos bűvöletben üldögélünk szótlán, ketten  
borzos-baljós ég alatt.

## EGYSOROS

Nemlét ágán varjú károg.

## MENET KÖZBEN

Nem jönni	Sohase
maradni	érkezni
színekre	dombról
szakadni	ereszkedni
akár a	fél lábbal
szívárvány	a ködben
kéneső	félig
prizmáján	elmenőben
zöld tűzben	spektrumot
megégni	eltörni
sárgában	szememet
beszélni	elfödni
ibolyán	lábamat
fürödni	megkötni
kék tájban	hangodtól
tűnődni	megszökni
vöröset	tilolni
álmodni	az évek
narancsot	bogáncsra
hámozni	hullt gyapját
egyedül	titkolni
a térben	hogy a fényt
esendő	csalárdan
fehérben	kik kapják
összképpel	en passant
dacolva	dermedünk